

[Miljøministeren]

efter loven, jfr. §§ 65-66 - meddeles til rette vedkommende ledsaget af klagevejledning.

Undlådelse af at meddele klagevejledning antages almindeligvis ikke at medføre afgørelsens ugyldighed, men bevirker, at klagefristen først begynder at løbe fra det tidspunkt, hvor afgørelsen meddeles i den rette form; det vil i dette tilfælde sige med oplysning om klagemyndighed og fristen for klage.

Det forhold, at en kommunalbestyrelse udsender regninger til opkrævning af bidrag efter en spildevandsbetalingsvedtægt, kan næppe betragtes som en afgørelse efter loven, og der skal derfor heller ikke gives klagevejledning i den anledning. Hvis en borger imidlertid føler sig utilfreds med opkrævnings- eller regningsbeløbet, må fremgangsmåden være denne, at han retter henvendelse til kommunalbestyrelsen og gør rede for sine indsigelser, hvad enten de vedrører hjemmelsspørgsmål eller knytter sig til vedtægtens fortolkning med hensyn til den enkelte borgers forhold. Den afgørelse, kommunalbestyrelsen herefter træffer, kan påklages efter lovens bestemmelser, og afgørelsen skal indeholde oplysning herom.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at henvende opmærksomheden på bemærkningerne til § 27 i forslaget til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse, som for tiden behandles af Folketinget. Det er her anført, at det er ministeriets tanke at udarbejde nærmere regler om fremlæggelse af og frister for indsigelser imod betalingsvedtægter på linje med de regler om behandling af spildevandsplaner og -projekter, der er indeholdt i spildevandsbekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 174 af 29. marts 1974).

Samtidig minder jeg om de foreslåede ændringer af reglerne om klage over betalingsvedtægter, hvorefter klageadgangen - i modsætning til nu - gøres generel, men til gengæld koncentreret om retlige spørgsmål, der som nævnt i bemærkningerne til lovforslaget også omfatter fortolkningsproblemer vedrørende den enkelte bidragsydners forhold til betalingsvedtægten såvel som betalingsvedtægtens lovlighed i det hele taget.

Til udenrigsministeren (16/2 78) af:

Glistrup (FP):

»Hvor meget skal de danske skatteydere betale - alt iberegnet - for udenrigsministerens sammenkomst med nogle kolleger den 14. februar 1978?«

(Spm. nr. 478).

Begrundelse:

Det var en sølsom oplevelse at færdes på Christiansborg tirsdag den 14. februar 1978. Huset var spækket med politifolk. De vandrede aldeles beskæftigelsesløse rundt dagen igennem. Forhallen så ud som et turistbureau. Udenrigsministeriet stod som udgiver af en lang række flot udstyrede brochurer, der på alskens sprog fortalte om velsignelserne ved det danske socialdemokrati. Tekniske indretninger var placeret i masser af værelser med henblik på, at hverden på få sekunder kunne få at vide, hvad der dog skete i det danske folketingets bygning.

Ifølge alt, hvad der er offentligheden bekendt, var alt dette staffage omkring forhold, som den danske stat ikke har en brik indflydelse på, og som det derfor er aldeles afsindigt at ofre danske skatteyderpenge på.

Det drejede sig om, at udenrigsministeren skulle mødes med folk fra de andre otte EF-landes udenrigsministerier for at udslynge bandbuller og belæringer om Sydafrika, Mellemøsten, supermagternes balance og adskillige andre forhold, som man selvfølgelig godt kan interessere sig for privat, abstrakt og teoretisk, men som ingen dansker alligevel kan eller bør gøre noget effektivt ved.

Som Ekstra Bladet så fornuftigt skriver: - Det får komikkens skær, når de store, store mænd sidder og fortæller hinanden, hvad de plejer at fortælle hinanden om fjerne verdensdele - mens deres egen del af Europa sidder til halsen i uløste problemer. Der sidder ni mænd og gentager kendte standpunkter om, hvorfor de intet skal gøre i den fjerne verden. Og imens tikker besked ind fra Bruxelles om, at EF-Kommissionens formand Roy Jenkins venter 9 mill. flere unge arbejdsløse frem til 1985 - oven i EFs i dag 6,5 mill. ledige. Hvor må verden uden for fællesmarkedet dog være glad for de herrers omsorg. -

Dertil kommer, at EF ikke har noget med udenrigspolitik at gøre, og det vil unægtelig være dødsensfarligt for Danmark, om vi på grund af ambitiøse og nævenyttige politikere